

Режешо провокативна мистерия
за потайни книжари
и страстни читатели

ЖИТ
ТРИПЪР

ПОЛУНОЩ

В

книжарница

БЛЕСТЯЩИ ИДЕИ

МАТЮ ДЖ. СЪЛИВАН

СП СОФТПРЕС

ГЛАВА 1

Лидия чу далечно пърхане на хартиени криле, когато първата книга падна от рафта. Вдигна поглед от касовия апарат, наклони леко глава и си представи как през някой отворен прозорец отново е влетяло врабче и кръжи из просторните горни етажи на книжарницата в търсене на изход.

Няколко секунди по-късно падна още една книга. Този път се чу по-скоро тупване, отколкото пърхане, и тя бе сигурна, че не е птица.

Минаваше полунощ, книжарницата затваряше, последните клиенти плащаха покупките и си тръгваха. Лидия бе сама на касата и маркираше купчина книги с меки корици на родителска тематика, избрани от непълнолетно момиче със сипаничаво лице и напукани устни. Девојката плати в брой и Лидия ѝ се усмихна, но не каза нищо, не я попита какво прави сама в книжарница толкова късно в петък вечер, нито кога очаква бебето. Докато прибираше рестото, момичето среща за миг погледа ѝ, а после бързо излезе, без да си вземе от безплатните книгоразделители.

Някъде горе със сигурност падна трета книга.

Един от колегите на Лидия, оплешивяващ мъж на име Ърнест, който ходеше като герой от „Шоуто на мъпетите“, но

винаги изглеждаше тъжен, стоеше до входната врата и насочваше последните клиенти към „Лоуър Даунтаун“.

– Чу ли това? – попита Лидия от другия край на книжарницата, но го изрече твърде тихо, а и Ърнест бе зает да отключва вратата, която току-що бе заключил, за да пусне подпийнала млада двойка, излязла от някой клуб.

– Искат да се изпишкат – поясни и сви рамене към Лидия.

Отвън на тротоара висеше групичка мърляви книжни жабоци. Закопчаваха раниците и брезентовите си торби и пиеха вода от пластмасови туби, напълнени в тоалетната на книжарницата. От задния джоб на единия стърчеше евтино криминале с меки корици. От колана на друг висеше молив на връвчица. Стояха заедно, но никой от тях не обели и дума, после един след друг се изнизаша към града, за да прекарат нощта в порутен сутерен в „Кепитъл Хил“ или на пейка в Юниън Стейшън, или в лепкавия студ на глухите денвърски улички.

Лидия чу още едно глухо пърхане. Падаща книга без съмнение, след нея още няколко в бърза последователност: *пляс, пляс, пляс*. Иначе магазинът тънеше в тишина.

– Горے има ли хора? – поинтересува се.

– Само Джоуи – отвърна Ърнест, без да откъсва поглед от ъгъла със списания и брошури до тоалетните, където току-що бе изчезнала пияната двойка. – Мислиш ли, че са влезли да се изчукат?

– Той знае ли, че е затворено?

– Джоуи? Човек никога не знае какво знае Джоуи. По едно време пита за теб впрочем. Това май е най-дългият разговор, който сме водили. *Да си виждал Лидия?* Направо се разчувствах.

Почти всеки ден Лидия отделяше от времето си да потърси Джоуи, където и да се бе настанил в книжарницата – на ъглова масичка в кафетерията или на пейка в секция „Духовна литература“, или дори под Приказното дърво в детския отдел, – за да разбере какво чете, как се чувства и дали случайно му е попаднала някаква работа. Имаше слабост към този човек. Но днес вечерната суматоха в магазина я бе погълнала и така и не успя да намери време за младежа.

– Лайл е с него, нали? – попита. Въпреки голямата възрастова разлика помежду им Джоуи и Лайл бяха почти неразделни, като двете половини на един умен и непохватен звяр.

– Лайл не е тук тази вечер. За последен път видях Джоуи в историческия отдел. Мярнах хартиено тиксо на пръстите му.

– На пръстите ли?

– Може да се е порязал или изгорил. Имаше превръзки от салфетки и хартиено тиксо. – Ърнест погледна часовника си. – Не е наркоман, нали? Те редовно си изгарят пръстите.

Лидия чу пърхането на поредната падаща книга. Книжарницата заемаше три просторни етажа и в тишина като тази звуците се носеха из нея като през атриум. Представи си как Джоуи седи съвсем сам някъде горе и си подхвърля книги – нещо като гадаене по Библия или И Чинг. А тя трябваше да остане до късно след работа, за да ги върне по рафтовете.

– Ще преброиш ли парите в касата вместо мен?

– Дявол да ги вземе онези двамата! – Ърнест заобиколи зад касовия апарат, без да откъсва поглед от тоалетната. – Сигурно са влезли вътре да се изчукат.

Лидия тръгна нагоре по широкото извито стълбище, което пронизваше сградата като угоен гръбнак. Колегата ѝ вече бе угасил повечето лампи на горните етажи и тя имаше чувството, че се качва в мрачно таванско помещение.

– Джоуи?

На втория етаж цареше спокойствие, всички книги лежаха кротко по лавиците. Продължи към третия.

– Джоуи?

Най-младият от книжните жабоци бе безспорен любимец на Лидия. И преди се бе случвало, докато минаваха на последна обиколка преди затваряне, тя или някой от колегите ѝ да открият как Джоуи събаря книги от лавиците в търсене на някое реално или несъществуващо заглавие. Лъскавата коса както винаги щеше да пада в очите му, щеше да носи черни дънки и черен плетен пуловер, достатъчно широк около врата, за да разкрива горната част от татуировката на гърдите му. Дървеният под около него щеше да е осеян със заглавия, разностранни също като мислите му: Йети и Федералният

резерв, масонски ритуали и теория на хаоса. Един наранен млад мъж, емоционално неуравновесен, но безобиден – топка прахоляк, търкаляща се из ъглите на книжарницата, мислеше си често Лидия.

Присъствието му я радваше.

– Джоуи?

Третият етаж тънеше в мрак и тишина. Лидия пристъпи в познатия лабиринт от високи дървени библиотечни рафтове и тръгна покрай ъглите и разклоненията им към различните ниши и тематични отдели, във всеки от които имаше стол или канапе, масичка или пейка: „Психология“, „Самоусъвършенстване“, „Религия“, „Пътуване“, „История“.

Нещо изскърца.

– Затваряме, Джоуи.

Когато влезе в нишата на отдел „Западна история“, усети как очите ѝ упорито се мъчат да отхвърлят гледката. Джоуи, увиснал във въздуха, се поклащаше като махало. През една от гредите на тавана бе праметната дълга полиетиленова лента, пристегната в примка около шията му. Лидия неволно подскочи от ужас, но вместо да избяга, се втурна към него, към Джоуи, прегърна тънките му дългурести крака и се опита да го повдигне. Чу нечий смразяващ писък да отеква по етажите, преди да осъзнае, че е неин.

Притискаше буза към бедрото на младежа и подгизналите му в топла урина дънки. Джобът му бе понадигнат и мирисеше на шоколад, Лидия си каза, че вътре навярно има разтопени бонбони, задигнати от купата върху барплота на кафетерията. Ръцете му бяха застинали в неподвижни юмруци и тя съзря превръзките с хартиено тиксо върху три или четири от пръстите му, но не пожела да вдигне поглед и отново да види моравочервените изпъкнали очни ябълки, нито стичащата се по брадичката запенена слюнка, нито посинелите и отекли устни.

Взираше се в гробището от книги, изпадали на пода, докато Джоуи се е катерил по лавиците, в онези, които бе избутал настрана, за да стъпи и да праметне лентата през гредата на тавана, както и в другите, които бе изритал в опит да намери опора за краката си и да се спаси от смъртта.

Лидия бе склонила ръце около бедрата му и се опитваше да го повдигне, но кецовете ѝ непрекъснато се хлъзгаха по дървения под, а при всяко нейно подхлъзване лентата се затягаше още по-здраво. Явно бе спряла да пищи, защото всичко наоколо внезапно бе погълнато от звънтяща тишина.

И точно тогава на няколко сантиметра от лицето си видя сгънатата на две снимка, която стърчеше от предния джоб на Джоуи. Нейна снимка. На Лидия.

Като дете.